

Acestea sunt zilele de pe urmă?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

Acestea sunt zilele de pe urmă?

Acestea sunt zilele
de pe urmă?

R.C. SPROUL

ACESTEIA SUNT ZILELE DE PE URMĂ?

R.C. Sproul

© 2021 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Copyright © 2014 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. Translated by permission. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune. Publicată în original sub titlul *Are These the Last Days?* de Reformation Trust Publishing (2014).

ISBN: 978-606-95327-1-3 (PDF); 978-606-95327-2-0 (ePub); 978-606-95327-3-7 (Mobi)

Traducerea: Editura MAGNA GRATIA. MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Design copertă: Ligonier Creative, Editura MAGNA GRATIA

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea cărții indiferent de modalitatea de folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Distrugerea templului	7
Capitolul 2. Semnele vremurilor	15
Capitolul 3. Necazul cel Mare	25
Capitolul 4. Venirea Fiului Omului	33
Capitolul 5. Ziuă și ceasul	41
Capitolul 6. Robi credincioși și robi răi	49
Despre autor	57

Capitolul 1

DISTRUGEREA TEMPLULUI

La mijlocul secolului al XIX-lea, o gravă criză de cartofi a lovit Irlanda. Confruntându-se cu foametea, foarte mulți oameni au fugit în alte țări pentru a-și asigura hrana. Unii s-au îmbarcat pe corăbii și au navigat către Lumea Nouă, mulți debarcând în final în orașul New York. Printre acei imigranți se număra și străbunicul meu, care a venit în Statele Unite din Donegal, localitate situată în Ulster, o provincie din nordul Irlandei. Întrucât a dorit ca toți copiii și nepoții lui să își aducă aminte de moștenirea lor, el le povestea întâmplări de demult din Irlanda și i-a încurajat pe toți membrii familiei să învețe cântece irlandeze. Mama ne cânta melodii irlandeze și ne dădea voie, mie și surorii mele, să ne luăm învoire de la școală în fiecare an, de ziua Sfântului Patrick, când stațiile de radio din Pittsburgh difuzau cântece irlandeze pe tot parcursul zilei.

Cu toate acestea, eu mă consider chiar și astăzi mai mult american decât irlandez. Deși am fost în Europa de multe ori, încă nu am ajuns în Irlanda. Pe de altă parte,

fiul meu a fost mai zelos față de originile noastre, așa că s-a asigurat că toți cei opt copii ai lui au nume irlandeze. Ca un tribut față de genealogia lui, la serviciul de ordine a purtat un kilt.

La mine acasă am lăsat în urmă multe semne ale identității noastre etice, dar pentru un evreu din antichitate, acest lucru cu siguranță că nu s-ar fi întâmplat. Evreii constituie unul dintre cele mai remarcabile grupuri etnice care au existat vreodată pe fața pământului. Doar în primul secol după Hristos, națiunea lor a fost cucerită, templul lor a fost distrus, iar capitala Ierusalim a fost arsă până la pământ, fiind uciși atunci aproape 1,1 milioane de evrei.

După aceasta, majoritatea evreilor au fost dispersați în cele patru colțuri ale lumii. Ei s-au mutat în locuri unde în zilele noastre sunt țări precum Rusia, Polonia, Ungaria, Germania, Olanda și în multe altele. Chiar dacă evreii au fost un popor fără țară vreme de aproape 2000 de ani, ei nu și-au pierdut niciodată identitatea etnică și națională.

Acest fenomen remarcabil a fost prezis în detaliu în discursul lui Isus de pe Muntele Măslinilor.

Fiind unul dintre cele mai importante și mai controversate capitole din întreg Noul Testament, acest discurs se găsește în Matei 24 și constituie una dintre cele mai dramatice profeții ale Domnului nostru.

La ieșirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-I arate clădirile Templului. Dar Isus le-a zis: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată”.

Ajungând pe Muntele Măslinilor, ucenicii au venit la Isus în privat, întrebându-L: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”...

„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă. Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:1-3, 32-35).

Înainte de a analiza în detaliu acest pasaj, aș vrea să te gândești la un scenariu de genul „ce s-ar întâmpla dacă”. Să presupunem că aș pretinde că azi-noapte am primit o revelație specială de la Dumnezeu. Eu declar că am darul profeției și îți ofer o prezicerea lucrurilor care urmează să se întâmple. Și prezic că într-o zi din următoarele 12 luni, Statele Unite va cădea, clădirea Capitolului din Washington va fi distrusă, Casa Albă va fi demolată, cele 50 de state ale Uniunii vor fi dizolvate, și Statele Unite, ca națiune independentă, va înceta să existe. Chiar dacă nu știu momentul cu precizie, eu pretind că știu

doar că acel lucru se va petrece cândva în următoarele 12 luni.

Nu încapе îndoială că, în decursul următoarelor 12 luni, vei putea ști cu siguranță dacă ceea ce eu am pretins a fost adevărat sau fals. Dacă acele lucruri nu se vor petrece, vei fi justificat dacă mă vei eticheta drept pro-roc fals, nevrednic de atenția ta.

Ți-am oferit această ilustrație pentru a demonstra ce anume este pus în joc în acest text. Nu cred că putem găsi vreo profeție din întreaga Biblie care să fie mai uimitoare decât cea pe care Domnul Isus a făcut-o pe Muntele Măslinilor, cu privire la templu și la Ierusalim. În narațiunea lui Luca, Isus le spune ucenicilor că nicio piatră din templul lui Irod nu avea să fie lăsată să stea așezată peste cealaltă și că cetatea Ierusalim avea să fie distrusă (Luca 21:6, 24). Aceasta a fost o afirmație șocantă. Templul lui Irod era o clădire cel puțin magnifică. Pietrele templului erau lungi de 5 m și înalte de 2,5 m. În primul secol, dacă exista vreo clădire ce părea imposibil de străpuns, aceasta era templul din Ierusalim. Când Isus a făcut această predicție, poporul evreu avea să Îl considere fie lunatic, fie un profet înzestrat cu o cunoștință supranaturală.

Desigur, știm că Isus avea autoritate supremă să facă aceste afirmații, iar istoria I-a dat dreptate. Aceste lucruri au ajuns să se petreacă exact așa cum a profețit

Isus, la un nivel perfect de detaliere. Templul a fost distrus în anul 70, iar evreii au fost împrăștiați în toată lumea. Această profeție despre distrugerea Ierusalimului și despre templu ne oferă o dovadă fermă asupra identității lui Isus și a inspirației Scripturii de către Duhul Sfânt, și acest lucru ar trebui să le închidă gura chiar și celor mai împietriți sceptici.

După ce Isus a făcut această prezicere uluitoare, ucenicii au venit imediat la El și voiau să știe data exactă a împlinirii prorociilor Lui. Isus S-a implicat apoi într-o lungă discuție pe tema semnelor vremurilor, și a oferit o descriere a Necazului cel Mare și a întoarcerii Sale.

Aceste subiecte au fost tratate cu un interes tot mai mare în perioada recentă. Cărți precum cele ale lui Hal Lindsey, *The Late Great Planet Earth* și seria *Left Behind* au devenit extrem de populare. Toți oamenii par interesați de momentul și detaliile exacte ale revenirii lui Isus. Totuși, răspunsul lui Isus la întrebarea legată de moment ne pune în fața unor provocări. El spune în versetul 34: „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri”.

Ai sesizat problema? Pentru evrei, termenul *neam* se referea la o perioadă de timp de aproximativ 40 de ani. De aceea, Isus părea să spună că distrugerea templului, distrugerea Ierusalimului și revenirea Lui la sfârșitul veacului aveau toate să se petreacă în decurs de 40 de ani. Mulți critici Îl resping pe Isus pentru că ei cred

că El spunea că întoarcerea Sa, sfârșitul lumii și desăvârșirea Împărăției Sale aveau toate să se petreacă în decursul a 40 de ani.

Cum să tratăm acest pasaj? Criticii îl tratează foarte simplu. Ei spun că Isus avea parțial dreptate în predicțiile Sale, dar că era și parțial greșit. De aceea, ei conchid că Isus ar fi fost un proroc fals. Alții spun că El avea complet dreptate în predicția Lui, și că orice profeție a Noului Testament (cum ar fi întoarcerea Sa, învierea viitoare, răpirea sfinților etc.) s-a împlinit în primul secol, nemailăsând nimic să se îplinească în viitor. Eu nu sunt de acord cu niciuna dintre aceste poziții.

Sunt convins că lucrurile despre care Isus vorbește în acest pasaj fac referire specific la o judecată a lui Hristos care avea să vină asupra poporului evreu, sfârșindu-se astfel epoca evreilor. Această epocă s-a încheiat prin distrugerea Ierusalimului și dispersarea evreilor, lucru care a marcat începutul perioadei Noului Testament, perioadă denumită ulterior „vremea Neamurilor”. Și în această epocă trăim și noi astăzi.

În următoarele câteva capitole, voi încerca să interpretez discursul lui Isus de pe Muntele Măslinilor, și voi face aceasta într-o manieră despre care cred că este consecventă cu felul în care trebuie să fi fost înțeles acest discurs de către ucenicii din acea vreme. Când Isus a fost întrebat când se vor petrece aceste lucruri, El a spus: „Nu vă pot spune ziua și ceasul, dar vă pot spune

cu certitudine absolută că această generație nu va trece până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri”. Eu cred că Domnul nostru spunea aici un adevăr neîndoielnic.

Capitolul 2

SEMNELE VREMURILOR

În capitolul anterior am menționat dificultățile care însoțesc proorocia lui Isus despre distrugerea Ierusalimului și a templului. Isus a făcut afirmația curajoasă că generația celor care Îl ascultau nu avea să treacă până ce avea să vină „sfârșitul”. Așa cum am văzut în capitolul anterior, acest lucru creează multe provocări legate de interpretarea pasajului, în special în ce privește întoarcerea finală a lui Isus. Cum să înțelegem cuvintele Lui legate de revenirea Sa, de sfârșitul veacului și de faptul că Evanghelia urma să fie propovăduită tuturor popoarelor? Greșise cumva Isus în indiciile legate de timp? Cum să rezolvăm această dilemă? Haideți să începem uitându-ne îndeaproape la versetele 3-14 din Matei 24.

El a șezut jos pe muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte, și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: ‚Eu sunt Hristosul!’ Și îi vor înșela pe mulți.

Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omori; și veți fi urâți de toate Neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și îi vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor Neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:3-14).

Deși voi sugera anumite modalități posibile de înțelegere a acestui pasaj, va trebui să fim foarte atenți și să manifestăm o oarecare doză de smerenie. Chiar dacă m-am luptat să înțeleg acest pasaj vreme de mulți ani, nu am pretenția că vă propun o interpretare infailibilă. Deși sunt convins că există ceva valid în concluziile mele, sunt conștient că mulți creștini din istorie au dezbătut acest subiect și au ajuns la concluzii diferite. Pur și simplu vreau să îmi exprim opinia în această discuție.

Istoric vorbind, așa cum am menționat deja în capitolul anterior, au existat numeroase căi de interpretare a cuvintelor lui Isus din Matei 24. Unii critici spun

că Isus pur și simplu greșea, astfel că Îl consideră un proroc fals. Alții au încercat să interpreteze termenul *neam* dându-i un alt sens decât cel al unei perioade de timp de aproape 40 de ani. Alții au spus că Isus vorbea doar despre viitorul imediat, nu de cea de-a doua venire a Sa și de sfârșitul istoriei. Alții au vorbit despre o abordare în două etape a împlinirii acestui pasaj, o împlinire primară în primul secol și o împlinire finală, la sfârșitul istoriei. De regulă, profețiile Vechiului Testament sunt abordate în acest fel.

Versetul 3 spune: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (v. 3b). Ar trebui să manifestăm o atenție deosebită când ne gândim la întrebarea ucenicilor. Ce voiau ei să spună prin „veac”? În mod obișnuit, mulți spun că expresia „sfârșitul veacului” se referă la întoarcerea lui Isus pentru desăvârșirea Împărăției Sale aici, pe pământ. Oare ar putea exista o altă interpretare? În mod obișnuit, când folosim expresia „sfârșitul unui veac”, ne referim la o eră particulară, definită de anumite caracteristici, cum ar fi Epoca de Fier, Epoca de Bronz sau Epoca de Gheață. Mulți cred că acest pasaj face deosebire între epoca evreilor și epoca Neamurilor.

Pentru a analiza sensul expresiei „sfârșitul veacului”, haideți să ne îndreptăm privirea către relatarea lui Luca legată de discursul de pe Muntele Măslinilor, care ne oferă mai multe informații:

Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el, și cei de prin ogoare să nu intre în el. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinească tot ce este scris. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țăță în acele zile! Pentru că va fi o strâmtorare mare în țară, și mânie împotriva norodului acestuia. Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate Neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor (Luca 21:20-24).

Isus le dă ucenicilor Lui un avertisment, spunându-le ce anume să facă atunci când vor vedea armatele înconjurând Ierusalimul. Sfatul pe care El îl oferă este cu totul contrar oricărui răspuns uzual față de o armată invadatoare sau față de un atac militar. În lumea antică, în cazul unei invazii, oamenii aveau să-și părăsească casele și averile, refugiindu-se într-o cetate întărită. Tocmai acesta este motivul pentru care s-au construit ziduri groase în jurul cetăților din lumea antică. Ele erau construite ca un mijloc de apărare împotriva invadatorilor.

Când Isus a spus aceste cuvinte, zidurile Ierusalimului erau înalte de circa 50 m. În anul 70, când romanii au atacat Ierusalimul, au fost nevoiți să înconjoare cetatea și, cu toată puterea lor militară, au descoperit că era nevoie de un efort de Hercule ca să treacă de acele

ziduri. Asaltul a durat multe luni, așa încât, până la finele lui, Muntele Măslinilor era complet lipsit de pomi. Soldații romani își așezaseră tabăra pe munte, așa că au fost nevoiți să îi taie pe toți și să îi ardă ca să se poată încălzi.

Dar Isus a spus ceva de genul: „Când veți vedea armatele venind, nu vă duceți în cetate. Duceți-vă la munți. Duceți-vă în pustie. Duceți-vă oriunde, dar nu în Ierusalim, pentru că nu în Ierusalim veți fi în siguranță, căci acolo nu va fi decât pierzarea”.

Când Ierusalimul a căzut și cetatea a fost distrusă, peste un milion de evrei au fost uciși. Dar creștinii au ascultat de sfatul lui Isus și au fugit din cetate. Relatarea lui Luca spune că „acelea vor fi zile de răzbunare”, sensul fiind că mânia lui Dumnezeu avea să se reverse peste poporul Său. Când Isus a plâns pentru Ierusalim, El plângea pentru poporul Lui, care Îl respinsese și avea să sufere pedeapsa pentru această respingere.

Nu trebuie să ratăm această parte din Luca 21: „Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate Neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor” (v. 24). Toate aceste lucruri s-au petrecut. Isus face deosebire între vremea Neamurilor și cea a evreilor. În capitolul 11 din Epistola către Romani, Pavel tratează chestiunea Israelului etnic și dilema dacă Dumnezeu avea să lucreze din nou în poporul evreu. El spune că, odată ce

vremea Neamurilor se va încheia, va avea loc o nouă lucrare a Evangheliei în Israelul etnic.

Nu voi uita niciodată când vedeam știrile, în anul 1967, pe când evreii luptau pentru cucerirea orașului Ierusalim. Când au ajuns la Zidul Plângerii, soldații evrei și-au aruncat puștile și au alergat la ultimul zid care mai rămăsese din templu, începând să se roage. Ei chiar plângeau pentru că ceea ce vedeau era atât de uimitor. Era oare aceasta împlinirea versetului din Luca 21? Experții biblici citeau Biblia cu o mână și ziarul cu cealaltă, și își puneau această întrebare: „Oare ne aflăm acum aproape de sfârșitul epocii Neamurilor?”

În discursul de pe Muntele Măslinilor, când Isus a vorbit despre „sfârșitul veacului”, eu sunt convins că El nu vorbea despre sfârșitul lumii, ci despre sfârșitul epocii evreilor. Când Ierusalimul a căzut, epoca evreilor, care a început de la Avraam și a durat până în anul 70, s-a sfârșit. Acela era momentul începutului epocii Neamurilor.

Cu toate acestea, Isus ne oferă câteva indicii când răspunde la întrebarea ucenicilor legată de momentul când aceste lucruri urmau să aibă loc. El nu voia ca ei să fie amăgiți ca și cum sfârșitul ar fi venit deja, așa că le-a dat o listă a ceea ce putem denumi „semnele vremurilor”. Acestea erau semne care trebuiau să se petreacă înainte de venirea sfârșitului. Majoritatea oamenilor cred că Isus descria semnele de dinaintea desăvârșirii

finale a Împărăției Sale. Apoi noi avem tendința de a acorda o atenție deosebită evenimentelor curente, întrebându-ne dacă nu cumva ele ne oferă vreo dovadă că ne aflăm în vremea sfârșitului. Dar dacă citim atent acest pasaj, vedem că Isus nu vorbea despre semnele care aveau să marcheze sfârșitul istoriei, ci despre cele care aveau să se împlinească înainte de distrugerea Ierusalimului. Uitați-vă la pasaj cu mai multă atenție:

Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: „Eu sunt Hristosul!” Și îi vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor (Matei 24:5-8).

Gândește-te la aceste semne: oameni care pretind că sunt Hristosul, profeți mincinoși, războaie și zvonuri de războaie, foamete, boli și cutremure de pământ. Oare acestea pot fi semne? Când nu sunt războaie și zvonuri de războaie? Când nu se petrec cutremure? Când nu există foamete? De asemenea, întotdeauna au existat proroci și hristoși falși. Dacă aceste semne au existat întotdeauna în istorie, în ce sens puteau fi ele cu adevărat semne în acel context?

Pentru ca aceste lucruri să fie semne în sens biblic, ele trebuiau să se petreacă într-o modalitate deosebită

și într-o perioadă semnificativă. Tocmai acesta este sensul cuvântului *semnificativ*, anume că „are valoare de semn”. Problema se complică mai mult dacă plecăm de la prezumția că Isus nu vorbea despre semne pe care ucenicii le-ar fi observat, ci despre semne care aveau să se petreacă într-un viitor îndepărtat, să zicem după 2000 de ani.

Istoricul evreu Iosefus a scris multe lucruri legate de aceste semne menționate de Isus. El a scris despre numeroși proroci falși care s-au ridicat printre evrei, mulți pretinzând că erau Mesia. Asemenea, el a vorbit despre patru perioade de foamete severă care s-au petrecut între anii 41 și 50, timp în care mulți oameni au murit de foame. El povestește de două cutremure de pământ foarte mari, unul în timpul domniei lui Caligula, iar cel de-al doilea în timpul lui Claudius. Următorul împărat a fost Nero, care s-a lansat într-o persecuție dură împotriva creștinilor. Isus însuși face aluzie la această persecuție: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate Neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Matei 24:9-10).

Isus vorbește clar despre faptul că ucenicii Lui urmau să fie persecutați, uciși, și că aveau să se trădeze unul pe altul. Acest lucru s-a petrecut în timpul domniei lui Caligula și a lui Nero. Incendiul uriaș care a distrus Roma se pare că a fost pus chiar de Nero. Totuși, ca să

nu fie învinuit, el i-a acuzat pe creștini că îi puseseră foc orașului, lucru care a declanșat o perioadă de mare persecuție împotriva acestora. El s-a folosit de creștini ca de niște torțe umane care să îi ilumineze grădinile, și, în nebunia lui, s-a dezlănțuit într-o persecuție oribilă împotriva evreilor, mai ales a celor din Roma. El a ucis mulți lideri creștini, inclusiv pe apostolii Pavel și Petru. Este evident că aceasta a fost o împlinire a ceea ce Isus le spusese ucenicilor Lui.

Isus avea dreptate. Orice lucru a spus Isus avea să se îplinească, iar acele lucruri s-au împlinit în viețile oamenilor, fiind semne față de cei cărora Isus le dăduse avertismentele. El nu le dăduse ucenicilor Săi din primul secol un avertisment despre ceea ce avea să se petreacă în secolul XXI. El spunea, cu alte cuvinte: „Ve-gheați la ceea ce urmează să se petreacă între momentul de acum și cel în care Ierusalimul va fi distrus”. Totuși, El a spus mai multe lucruri, inclusiv avertismentul legat de apariția „urâciunii pustiirii”. În următorul capitol ne vor îndrepta atenția către această învățătură.

Capitolul 3

NECAZUL CEL MARE

În anul 168 î.d.Hr., liderul păgân Antioh Epifanul al IV-lea a avut îndrăzneala de a construi un altar păgân în interiorul templului evreiesc. În loc să jertfească boi, capre sau miei, el a pângărit templul, sacrificând un porc. Acest gest era considerat culmea blasfemiei, pentru că evreii considerau porcii ca animale necurate. Această pângărire a stârnit una dintre cele mai importante revolte evreiești împotriva invadatorilor străini.

Trebuie să înțelegem cât de importantă era sfințenia lui Dumnezeu pentru poporul evreu. Evreii credeau că templul era sacru și sfânt pentru că Sfântul lui Israel locuia acolo. Pentru ei, acesta era cel mai sacru loc din lume. Pângărirea lui prin jertfe păgâne constituia cea mai mare insultă pe care cineva o putea aduce poporului Israel.

Evreii credincioși au văzut în această atrocitate împlinirea unei profeții care se găsea în cartea Daniel și care se referea la „urâciunea pustiitorului” sau la „unul care pustiește” prin urâciuni (Dan. 9:27; 11:31; 12:11). Isus folosește acest termen în continuarea discursului Său de pe Muntele Măslinilor:

De aceea, când veți vedea ‚urâciunea pustiirii’, despre care a vorbit prorocul Daniel, ‚așezată în locul sfânt’ - cine citește să înțeleagă! - atunci, cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei, să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Atunci dacă vă va spune cineva: ‚Iată, Hristosul este aici, sau acolo’, să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să îi înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: ‚Iată-L în pustie’, să nu vă duceți acolo! ‚Iată-L în odăițe ascunse’, să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului. Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii (Matei 24:15-28).

Referința la „urâciunea pustiirii” este una tainică, dar ea este critică. Acesta este semnul suprem care indică apropierea împlinirii acestor profeții. Idolatria lui Antioh fusese cu siguranță abominabilă, dar acest eveniment avusese loc în trecut, iar Isus se referă la ceva care urma să aibă loc în viitor. Dar ce anume avea Isus în vedere?

În anul 40 d.Hr., împăratul roman Caligula a poruncit ca o statuie a propriei persoane să fie construită și așezată în interiorul templului. Vă puteți imagina felul în care acest gest a stârnit poporul Israel la revoltă. Prin bunătatea providenței lui Dumnezeu, Caligula a murit înainte ca acea profanare să aibă loc.

În anul 69 d.Hr., cu un an înaintea distrugerii Ierusalimului și a templului, ceva fără precedent s-a petrecut. O sectă de evrei radicali, numită Zeloți, a ocupat cu forța templul și l-a transformat într-un fel de bază militară. Zeloții erau un grup de evrei pasionați de răsturnarea violentă a ocupației romane. Odată ce au ocupat templul, ei au comis tot felul de atrocități în interiorul lui, neavând niciun respect față de sfințenia lui Dumnezeu. Istoricul Iosefus denunță vehement pângărirea oribilă pe care zeloții au comis-o împotriva templului. Oare la aceasta se referise Isus?

O altă interpretare posibilă putea fi prezența emblemelor romane. Când armatele romane au mărșăluit prin Ierusalim, ele au purtat steagurile cu emblemele romane inscripționate pe ele. Pentru evrei, aceste imagini erau idolatre. Prezența acestor embleme în templu putea fi considerată de asemenea o abominație.

Deși este dificil să fim siguri la ce incident particular se gândea Isus, ceea ce știm este că, în decursul atacării Ierusalimului, poporul Său a ascultat învățăturile Sale. Amintiți-vă ce Isus a spus în versetul 16:

„atunci, cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munți”. Acest îndemn din partea lui Isus trebuie să fi părut complet contrar uzanței pentru cei care l-au auzit. Când o armată invadatoare se apropia, procedura normală în lumea antică era ca oamenii să alerge către cetatea cea mai apropiată și cea mai întărită pe care o puteau găsi. Evident, în Iudeea, acel loc trebuie să fi fost Ierusalimul. Dar Isus le-a spus ucenicilor Lui: „Când se vor petrece toate aceste evenimente, să nu vă duceți în Ierusalim. Fugiți la munți. Fugiți la dealuri”. Și exact așa a fost în anul 70. Ceea ce știm este că peste un milion de evrei au fost uciși, însă creștinii fugiseră din cetate.

Isus continuă învățăturile în felul următor: „cine va fi pe acoperișul casei, să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țăță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat” (v. 17-20). Este evident că acesta era un mesaj al urgenței. Știm că evreii își construiau casele cu acoperișuri plate și cu scări exterioare către acestea. Ei foloseau acoperișurile ca pe un loc de relaxare în timpul serii, când vremea se răcea. Isus le spune acestor oameni: „Nu pierdeți nicio clipă. Imediat ce veți observa prezența urâciunii pustiirii, plecați repede. Nu vă luați bagaje cu voi. Dacă sunteți la câmp, nu vă întoarceți acasă ca să vă luați haine suplimentare. Indiferent ce purtați pe voi sau ce

aveți în sacoșă, luați acele lucruri și lăsați orice altceva în urmă”.

Observați nota urgenței răsunând din nou în versetele următoare. Esența era timpul și, exprimat în termeni foarte simpli, este greu să fii rapid și mobil când ești însărcinată sau când alăptezi. Anotimpurile de iarnă sunt de asemenea cele mai dificile pentru supraviețuirea sub cerul liber, iar venirea unor astfel de semne într-o zi de Sabat avea să fie de asemenea un aspect provocator pentru evrei din cauza interdicțiilor legate de călătoriile pe distanțe lungi pe care le aveau în tradiția lor. Isus le spunea ucenicilor Lui să se roage ca aceste lucruri să nu se petreacă în momente delicate, așa încât să nu existe nimic care să le împiedice scăparea.

El continuă spunând în versetele 21-22: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”.

Iosefus relatează faptul că tulburările politice din Roma au scurtat într-adevăr asaltul distrugător al romanilor asupra Ierusalimului, făcând astfel să existe mai mulți supraviețuitori decât era normal. Pe baza a ceea ce știm despre acea perioadă din istorie, este clar că Isus le vorbea ucenicilor despre un eveniment din viitorul apropiat, nu despre ceva ce urma să se întâmple după multe secole în istorie.

Isus spune apoi în versetele 23-24: „Atunci dacă vă va spune cineva: ‚Iată, Hristosul este aici, sau acolo’, să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să îi înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși”. În biserică există o idee destul de răspândită că Satana ar fi la fel de puternic ca Dumnezeu și că este implicat într-un fel de duel cu El, făcând minuni ca să-și susțină minciunile. Se crede că aceste minuni ar putea chiar să îi înșele pe copiii lui Dumnezeu. Eu nu cred nicio secundă că Satana a avut sau va avea vreodată abilitatea de a face o minune *bona fide*. Semnele și minunile hristoșilor și prorocilor falși nu sunt semne și minuni autentice în slujba unei minciuni. Ele sunt semne și minuni *false*. Ele sunt șmecherii gândite pentru a înșela.

Ar trebui să fim îngrijorați dacă vedem că ideea că Satana ar putea face minuni adevărate se răspândește în biserică. În Noul Testament, scriitorii apostolici fac apel la minunile lui Isus și ale apostolilor ca dovezi că erau agenți adevărați ai revelației. Ele erau dovada vizibilă că Dumnezeu era cu ei. Dar dacă Satana poate face o minune, atunci ideea Noului Testament că minunile sunt mijloace în sprijinul autenticității mesajului Evangheliei este invalidată. Cum ar trebui să știm vreodată dacă o minune este de la Dumnezeu sau de la Satana, când o vedem? Asta nu înseamnă că poporul lui Dumnezeu nu poate fi amăgit prin șmecherii. Este clar că putem fi

amăgiți, altfel Isus nu ne-ar fi avertizat împotriva acestor lucruri.

Isus continuă spunând în versetele 26-28: „Deci, dacă vă vor zice: ‚Iată-L în pustie’, să nu vă duceți acolo! ‚Iată-L în odăițe ascunse’, să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului. Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii”. Când Isus apare, acest moment al judecării catastrofice va fi ca fulgerul. Fulgerul se aprinde și străpunge imediat bolta cerească. Nici nu ai timp să îi măsoari durata.

Cum ar trebui să înțelegem ultima frază a lui Isus despre stârvuri și vulturi? Unul dintre motivele pentru care profețiile predictive sunt atât de dificil de interpretat este că acele imagini simbolice sunt grele de înțeles. Cea mai sigură cale de a interpreta imagini din literatura apocaliptică presupune să înțelegem cum acele imagini sunt folosite pe parcursul întregii Biblii. Acest principiu ne poate ajuta, dar nu va rezolva întotdeauna orice dificultate în interpretare. Chiar dacă nu putem spune cu certitudine la ce se referă Isus prin ultima Lui frază, unii dintre cei mai buni teologi specializați în Noul Testament au sugerat o interpretare creativă. Majoritatea oamenilor au văzut cum păsările de pradă fac roi deasupra unui animal mort de curând. Este interesant că simbolul principal al armatei romane era vulturul. Poate că Isus spunea că Roma este ca o pasăre de

pradă. Dumnezeu avea să fie agentul pedepsirii poporului Său, astfel că, înainte ca mânia Lui să fie turnată, „vulturii” aveau să înconjoare prada.

Capitolul 4

VENIREA FIULUI OMULUI

S-a spus că întreaga istorie a filozofiei nu este altceva decât o notă de subsol la teoriile lui Platon și Aristotel. Când Platon a înființat propria academie la periferia Atenei, el era mânat de o pasiune unică în căutarea adevărului. Așa cum spunea Platon, acea pasiune era să „salveze fenomenele”. Ce voia să spună prin asta? El căuta adevărul obiectiv care face posibil studiul științific. Noi înțelegem datele (sau fenomenele) observabile doar dacă avem o temelie sigură pe care să stăm. Platon căuta teoria finală care să dea claritate tuturor tainelor și lucrurilor complexe ale acestei lumi. El voia să descopere ideile care să explice datele pe care le primim prin cele cinci simțuri ale noastre.

Cunoscutul fizician Stephen Hawking anunțase cândva că nu are nevoie de Dumnezeu ca să explice creația. Felul lui de a salva fenomenele însemna să descrie ceea ce denumea „generarea spontană”. Din punctul lui de vedere, aceasta înseamnă că universul s-a creat de la sine. Totuși, este pur și simplu non-sens să susțină cineva că

ceva s-a creat de la sine sau că poate lua ființă prin propria putere.

Dar ce are de-a face toată această chestiune cu discursul lui Isus de pe Muntele Măslinilor? Spus în termeni simpli, în ce privește acest discurs, am încercat să salvez fenomenele. Încerc să construiesc un cadru care să ne permită să înțelegem logic cuvintele lui Isus.

În acest scop, haideți să vedem ce a spus Isus după ce a explicat semnele care aveau să vină chiar înainte de distrugerea Ierusalimului și a templului - „îndată după acele zile de necaz” (v. 29). Pasajul biblic pe care îl vom analiza în acest capitol este cea mai dificilă parte a cuvântării Domnului Isus Hristos de pe Muntele Măslinilor. Isus spune:

Îndată după acele zile de necaz, „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate’. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și-L vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El îi va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și-i vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă. Adevărat vă spun că nu va trece neamul

acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cercul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. (Matei 24:29-35).

Imaginați-vă lângă Isus după ce ați auzit tot ce a spus El. Ar părea evident că veți dori să întrebați: „Și când se vor petrece aceste lucruri?” El arată clar că aceste lucruri nu urmau să aibă loc înainte de a se petrece alte lucruri. Apoi El folosește termenul „îndată” pentru a relata ce avea să aibă loc imediat. Nu după două mii de ani, ci *îndată*.

Sarcina noastră în interpretarea pasajului devine și mai dificilă când ajungem la următoarele versete. Cunoaștem din istorie că toate lucrurile pe care Isus le-a prezis despre distrugerea Ierusalimului s-au împlinit. Dar apoi ajungem la versetul 29, care spune că „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, [și] stelele vor cădea din cer”? Îți poți imagina că scepticii față de Biblie au o afinitate deosebită pentru acest pasaj. Ei ar putea foarte ușor să spună: „O, da! Templul s-a dus. Ierusalimul a fost distrus. Evreii au fost împrăștiați în toată lumea. Dar soarele încă strălucește, luna este tot acolo pe cer în timpul nopții, iar acest peisaj al calamităților format din toate acele perturbări astronomice care aveau să însoțească venirea Fiului Omului nu a fost văzut vreodată. De aceea, predicția lui Hristos nu s-a împlinit”. Iar lucrurile par că iau o turnură și mai grea când Isus spune următoarele în versetele 33 și 34: „Tot

așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri”.

Există mulți teologi față de care am cel mai mare respect, dar care au ajuns la concluzii foarte ciudate la acest text. Ei încearcă orice cale imaginabilă pentru a elimina această parte a predicției lui Isus din contextul în care o găsim. Dar pare clar că Isus voia să discute aceste lucruri ca pe un tot unitar. Așadar, cum să înțelegem acest pasaj?

Există mai multe opțiuni. Una este să invocăm principiul împlinirii primare și secundare a profețiilor. Când se fac profeții în Biblie, ele pot avea o împlinire inițială, într-o anumită generație, apoi o împlinire finală, la mulți ani după aceea. Aceasta este o posibilitate validă. Dar chiar dacă așa ar sta lucrurile, ne rămâne problema explicării descrierii cu soarele care se întuneacă și toate celelalte perturbări astronomice. Nu avem nicio relatare istorică legată de împlinirea unor astfel de lucruri.

O altă abordare este să luăm în calcul dimensiunea timpului. Expresii precum „nu va trece neamul acesta” sau „îndată” pot să nu fie luate literal, ci figurativ. Mulți comentatori preferă această abordare. Ei cred că referința la „neamul acesta” este o referință figurativă la un

anume *tip* de persoană. Nu se referă în fapt la un interval de timp de 40 de ani. În plus, mulți ar înțelege referințele lui Isus la întoarcerea Sa ca fiind de asemenea figurative.

Se pare că o întrebare importantă care trebuie pusă aici este următoarea: Cum sunt descrise în Biblie referințele la anumite perioade de timp? Sunt ele descrise uzual într-un fel literal sau figurativ? Și mai practic pentru discuția noastră, cum sunt descrise în general predicțiile judecății cosmice a lui Dumnezeu? Literal sau figurativ?

Există un model util în profeția din Vechiul Testament demonstrată în capitolele 13 și 34 din Isaia. Acolo avem descrieri clare ale judecății divine care a căzut asupra Babilonului și Edenului, lucruri care s-au petrecut în realitate în istorie. Când profeții au descris judecata lui Dumnezeu, ei au spus lucruri ca acestea: „Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui și luna nu va mai lumina” (Isaia 13:10) și „Toată oștirea cerurilor piere, cerurile sunt făcute sul ca o carte, și toată oștirea lor cade, cum cade frunza de viță, cum cade frunza de smochin” (Isaia 34:4). Aceste cuvinte sună foarte asemănător limbajului lui Isus, nu-i așa?

Limbajul folosit pentru descrierea judecății divine este comunicat frecvent prin intermediul metaforelor și a figurilor de stil. Amos 5:20 spune: „Nu va fi oare ziua

Domnului întuneric, în loc de lumină? Nu va fi ea întunecoasă și fără strălucire?”

De-a lungul Vechiului Testament, există diverse avertismente profetice adresate Israelului în ce privește judecata lui Dumnezeu. Cartea Ezechiel este un astfel de exemplu clar. Ezechiel conține unele dintre cele mai ciudate părți ale Scripturii, cum ar fi descrierea din capitolul 1 a *merkabah*, roata din interiorul roții. Mulți cred că aceasta este o referință la carul tronului lui Dumnezeu care Îl poartă în diferite părți ale lumii pentru a aduce judecata. Aceeași exprimare a fost folosită și între Ilie și Elisei în 2 Împărați 2:12: „Elisei se uita și striga: ‚Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărima lui!’ Și nu l-a mai văzut”. Când Dumnezeu Și-a îndepărtat slava din Ierusalim, în Ezechiel 10, norul *shekinah* era însoțit de carul judecării lui Dumnezeu. În Matei 24, Isus folosește același fel de exprimare, pentru că El avertizează poporul Lui cu privire la ce urma să vină.

Isus spune în versetul 30: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului”. Nu cunosc vreun comentator al Evangheliei după Matei care să vorbească cu o certitudine dogmatică despre natura autentică a acestui semn. Dar există unele observații ciudate în scrierile istoricului evreu Iosefus cu privire la anumite semne care au fost observate între anii 60 și 70 d.Hr., unul dintre ele fiind al unei comete arzătoare care a traversat cerul. Citiți cu atenție următorul pasaj extraordinar din scrierile lui,

unde lucrurile par atât de ciudate, încât Iosefus ne dă impresia că era oarecum reținut în relatarea acestui eveniment.

Dincolo de aceste [semne în ceruri], la câteva zile după sărbătoare, în ziua 21 a lunii, un anume fenomen deosebit și incredibil s-a petrecut: cred că relatarea lui li s-ar părea unora un basm, dacă n-ar fi fost relatat de cei care l-au văzut și dacă evenimentele care l-au urmat nu ar fi fost de o așa natură încât să merite o așa de mare atenție; astfel, înainte de apusul soarelui, care și trupe de soldați îmbrăcați în armură s-au văzut alergând printre nori și înconjurând cetățile.

Mai mult, la acea sărbătoare pe care noi o denumim Cincizecimea, pe când preoții intrau noaptea în curtea interioară a templului, așa cum le era obiceiul, pentru împlinirea slujbelor lor sacre, preotul a spus că, la început, ei au auzit un sunet ca de tunet puternic și un cutremur mare, după care au auzit un sunet ca al unei mulțimi mari, spunând: „Să ne îndepărtăm de aici”.

Așadar, preoții și mulțimea de oameni de acolo au mărturisit că au văzut aceleași care împrejurul orașului apărând apoi pe nori cu mulțimi de soldați cerești. Probabil că cel mai corect ar fi să îi considerăm îngeri. Apoi s-a auzit un glas din Cer spunând: „Să ne îndepărtăm de aici”. Acesta este aproape exact același fenomen care a avut loc când Dumnezeu a plecat din Ierusalim, în vremea lui Ezechiel (Ezec. 10).

Eu cred că cea mai naturală citire a pasajului din Matei 24:29-35 ar fi să considerăm că tot ceea ce Isus a spus că va avea loc s-a petrecut deja în istorie. El nu se referea la o împlinire viitoare a acestor lucruri, una îndepărtată. El se referea la o judecată ce a avut loc împotriva poporului Israel în anul 70 d.Hr.

Capitolul 5

ZIUA ȘI CEASUL

Imaginează-ți că primești un apel telefonic la ora 4 dimineața de la un hoț care îți spune: „Ca să facem treaba corect, vreau să îți spun că deseară la ora 8 o să mă furieșez în casa ta și o să fur tot ce pot”. Dacă l-ai lua în serios, ce ai face? Ai chema toată secția de poliție ca să-l aștepte pe hoț și probabil că și tu te-ai înarma ca să-ți protejezi familia și averile. Isus spune ceva asemănător în timp ce continuă discursul de pe Muntele Măslinilor.

Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului. Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată. Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți

gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți (Matei 24:36-44).

Situația se îngroașă când ajungem în acest punct din discursul de pe Muntele Măslinilor, iar dificultățile de interpretare nu par să se diminueze deloc. Isus pare să schimbe accentul aici. Unii comentatori cred că, până la versetul 35, Isus vorbise despre distrugerea Ierusalimului, dar aici, El îndreaptă atenția către revenirea Sa finală pentru desăvârșirea Împărăției Sale. Alții susțin că pasajele anterioare care vorbesc despre venirea Sa în slavă nu se referă la venirea Lui în anul 70, ci mai degrabă la venirea Sa finală, apoteotică, de la sfârșitul istoriei. Alții susțin că Isus folosește un model profetic din Vechiul Testament.

În cazul profețiilor din Vechiul Testament, ele au adeseori o împlinire apropiată și una finală, viitoare. Acest pasaj biblic a fost considerat și el ca o respingere a poziției mele prin care am spus că se poate ca aceste lucruri să se fi petrecut deja în trecut.

Este important să ne amintim că această cuvântare a fost stârnită de anunțul lui Isus că templul din Ierusalim avea să fie distrus.

În lumina acestui anunț, ucenicii I-au pus două întrebări. Prima a fost: „Când se vor întâmpla aceste lucruri?”, iar a doua: „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”

Ar fi fost mult mai ușor dacă Isus ar fi răspuns la prima întrebare cu semnele pe care El le dă – foamete, cutremure și războaie – apoi să sfârșească spunând: „nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri” (v. 34), și doar după aceea să vorbească despre venirea Lui. Din nefericire pentru sarcina interpretării, El spune: „toate aceste lucruri”. Majoritatea am crede că „toate aceste lucruri” se referă la toate cele trei evenimente – distrugerea templului, distrugerea Ierusalimului și venirea lui Hristos. Acesta este aspectul care a stârnit mult scepticism și critici atât la adresa lui Isus cât și la adresa credibilității Bibliei.

Eu sunt uimit de acest scepticism. Felul în care eu înțeleg cuvintele lui Isus este că El afirmă, cu alte cuvinte: „Vă spun că aceste lucruri se vor petrece toate în decursul următorilor 40 de ani, dar nu știu anul, luna, ziua sau ora”. În capitolul 1, am folosit ilustrația prezicerii distrugerii Statelor Unite în decurs de 12 luni, dar fără a ști ziua sau ora anume, însă acest lucru nu anulează veridicitatea predicției. De aceea, primul lucru pe care îl vedem în acest text este că Isus nu face pasul înapoi față de prima Sa predicție despre împlinirea lucrurilor profețite.

În plus, mulți cititori se simt deranjați că Isus spune că El nu știe ziua sau ceasul. Dacă așa stau lucrurile, cum putea ști că acele lucruri aveau să se petreacă în 40 de ani? Ca să prezici cu o acuratețe atât de

uluitoare distrugerea templului și a Ierusalimului, este nevoie de cunoaștere supranaturală. De ce să fie abilitățile Sale supranaturale limitate la generalități? De ce nu ne poate da Isus detalii mai specifice?

Aceasta nu este o problemă atât de mare dacă avem o înțelegere biblică a întrupării. Conciliul de la Calcedon din anul 451 a recunoscut clar natura tainică a întrupării, mărturisind că Hristos are două naturi – divină și umană – într-o singură Persoană. Ființele ome-nești sunt incapabile să capete o înțelegere exhaustivă a felului cum cele două naturi ale lui Isus sunt unite într-o singură persoană. Dar Conciliul de la Calcedon a definit clar limitele speculațiilor noastre legate de taina întrupării. Conciliul afirmă că Isus este *vera homo, vera deus*, adică „om adevărat și Dumnezeu adevărat”. Umanitatea Lui adevărată este unită cu dumnezeirea autentică a celei de-a doua Persoane a Dumnezeirii. Limita pe care Conciliul a stabilit-o se poate vedea în insistența Crezului Calcedonian pe faptul că această unire a fost fără amestec, întrepătrundere, separare sau împărțire. Fiecare natură și-a păstrat atributele. Asta înseamnă că întruparea nu a condus la o singură natură, amestecată, în care dumnezeirea și umanitatea ar fi amestecate astfel încât divinul nu este cu adevărat divin și umanul nu este cu adevărat uman, conducând la un *tertium quid* – „al treilea lucru”, care nu este nici Dumnezeu, nici om, ci cu totul altceva. Conciliul a fost foarte atent să insiste

că fiecare natură a lui Isus și-a păstrat atributele. O natură umană îndumnezeită nu mai este umană, iar o natură divină umanizată nu mai este divină. Dar, în întrupare, atributele dumnezeirii rămân în natura divină, iar atributele umanității rămân în natura umană.

Există momente din lucrarea pământească a lui Isus când El manifestă clar natura Sa omenească. De exemplu, El a experimentat foamea, a obosit și a fost expus durerii trupești. Întrucât Isus era o ființă omenească autentică, natura Sa umană nu s-a aflat în posesia atotștiinței. Pe de altă parte, natura divină i-a comunicat frecvent cunoștință supranaturală naturii omenești a lui Isus. Au existat momente când Isus a spus lucruri pe care nicio ființă omenească nu le-ar fi cunoscut vreodată, dar acest adevăr nu înseamnă că natura divină i-a comunicat totul naturii omenești. Așadar, când Isus spune, „nu știu ziua și ceasul”, El vorbește despre umanitatea Sa. Natura umană nu este omniscientă. În umanitatea Sa, Isus știa că intervalul de timp în care aveau să se împlinescă acele profeții ale Sale era de 40 de ani, dar nu știa restul detaliilor. Noi ne creăm multe probleme când încercăm să sfidăm natura umană a lui Isus. În acest caz, natura umană a lui Isus știa intervalul general al unei generații, dar nu știa ziua și ceasul.

El continuă descriind circumstanțele venirii Sale. Nu sunt sigur dacă El vorbește doar despre judecata Ierusalimului sau și despre ce se va petrece la momentul

aparitiei Sale finale, dar în orice caz, există un sentiment al avertismentului și urgenței în acest pasaj. El spune în versetul 37: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului”. Ce au în comun aici Noe și Isus?

Dumnezeu îi spusese lui Noe de venirea ploii și îi poruncise lui Noe să se apuce să construiască o arcă. Vă puteți imagina cum l-au batjocorit prietenii lui? Dar Noe a continuat să lucreze la arcă în timp ce oamenii au continuat să râdă și să ignore judecata care venea. În zilele lui Noe, oamenii mâncau, beau și se căsătoreau, până în ziua când Noe a intrat în arcă și ploaia a început. Toți batjocoritorii au știut atunci că Noe cunoștea foarte bine ce făcea.

În zilele noastre, întreaga lume este plină de oameni care batjocoresc Evanghelia la fel cum o făceau criticii lui Noe. Domnul nostru ne avertizează că toți vom merge la judecată, dar nimeni nu știe când ea va avea loc. Numai că oamenii trăiesc vieți ușurate, mănâncă, beau și se distrează pe seama acelor care îi avertizează de apropierea judecății lui Dumnezeu. La urma urmei, nu avem un Dumnezeu al dragostei? Așa cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului Omului. Judecata lui Dumnezeu va veni când nimeni nu o va aștepta.

Isus spune apoi în versetele 43 și 44: „Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni

hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”.

Mulți au încercat să prezică ceasul revenirii lui Isus, dar toți au eșuat. Isus nu ne dă un calendar, ci ne spune: „Fiți gata. Vegheați”. Într-un alt loc, El sfârșește spunând: „când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). Isus se referă aici la revenirea Sa finală. Dacă El va veni înainte de moartea mea, vreau să mă asigur că va găsi credință în mine. Indiferent dacă vine acum sau te vei duce la El la moartea ta, va exista o judecată de care niciun om nu poate scăpa. Trebuie să fim gata. Trebuie să fim pregătiți. Trebuie să fim vigilenți.

Capitolul 6

ROBI CREDINCIOȘI ȘI ROBI RĂI

Imaginează-ți că mergi la masă la un restaurant, dai comanda și servitorul îți spune: „Ați făcut o alegere specială. Din nefericire, suntem un pic în urmă cu comenzile la bucătărie, dar dacă aveți răbdare, vă vom pregăti meniul care vă place în următoarele trei ore”. Nu cred că aș fi foarte fericit să aflu așa ceva. Nimănui nu i-ar plăcea să aștepte la nesfârșit după hrană când merge să mănânce la restaurant. Noi suntem obișnuiți să așteptăm 10-20 minute pentru pregătirea hranei, dar dacă trebuie să așteptăm o oră, chiar la un restaurant drăguț, l-am întreba pe directorul localului dacă nu cumva este o problemă. Dacă suntem lăsați să așteptăm porțiile de mâncare mai mult de atât, am ști sigur că ceva nu merge bine. Cineva nu-și face treaba.

Conceptul îndeplinirii slujbei este o temă importantă atunci când continuăm să analizăm cuvântarea Domnului Isus Hristos de pe Muntele Măslinilor. Către încheierea cuvântării Lui, Isus vorbește despre slujitorul credincios, care își împlinește datoria bine și la timp,

apoi despre slujitorul rău, care nu face acest lucru. Isus îi avertizase deja pe ucenici să vegheze sărguincios la revenirea Lui. Haideți să ne îndreptăm privirile către restul aceluia capitol.

Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină!” Dacă va începe să îi bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților (Matei 24:45-51).

Pe când eram în seminarul teologic, unul dintre profesorii mei era Dr. Markus Barth, fiul cunoscutului teolog elvețian Karl Barth. Îmi aduc aminte că am fost uimit când Markus Barth a realizat o cercetare academică de două sute de pagini pe marginea primelor câteva cuvinte din Epistola lui Pavel către Romani: „Pavel, rob al lui Isus Hristos”. Multe cărți voluminoase au fost scrise despre cuvintele *Isus Hristos*, dar ceea ce m-a uimit a fost că toată atenția tezei lui Barth s-a îndreptat către cuvântul *rob*. Cuvântul pe care Isus îl folosește în pasajul nostru este tradus ca „rob” și uneori ca „slujitor”.

Oamenii au în general o reacție negativă față de acest cuvânt, dar marea ironie a învățaturii Noului Testament este că nimeni nu devine cu adevărat liber dacă nu devine mai întâi un rob al lui Isus Hristos. Noi toți suntem robi de un fel dau altul. Fie suntem robii lui Hristos, fie ai păcatului. Omul nu are nicio altă opțiune.

Una dintre metaforele favorite ale lui Pavel legate de statutul creștinului în Hristos este, „nu sunteți ai voștri” (1 Cor. 6:19). Ce vrea să spună Pavel aici? Ideea lui Pavel este că noi, creștinii, nu ne putem considera niciodată autonomi. El își continuă argumentul explicând că nu suntem ai noștri, pentru că am fost răscumparați cu un preț (v. 20). Isus a plătit prețul necesar pentru mântuirea noastră. Metafora lui Pavel este vitală pentru viața creștină.

Isus pune apoi întrebarea: „Care este deci robul credincios și înțelept?”, iar aici avem de-a face cu o chestiune de fidelitate. Cine este un rob credincios? Acesta este un termen ciudat dacă ne gândim la un slujitor aflat în proprietatea completă a unui alt om. Dar cel mai simplu sens al expresiei „rob credincios” este acela care face referire la cineva plin de credință, în care se poate avea încredere și care este consecvent în dedicarea față de stăpânul lui.

Isus continuă spunând în versetul 45: „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul

său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?” Stăpânul a plecat într-o călătorie și l-a chemat pe unul dintre robii lui să administreze gospodăria în lipsa lui. Acest stăpân îl însărcinează pe robul lui cu toate treburile casei. Observăm că Isus accentuează aspectul slujbei împlinite la timp. Isus a vorbit despre robul credincios care era responsabil nu doar cu hrana, ci și să o asigure la timp. El a spus că acest rob avea să fie binecuvântat dacă stăpânul avea să-l găsească la întoarcerea lui făcându-și treaba. Robul bun, credincios și înțelept este cel care face ce îl cheamă stăpânul să facă. Isus spune în versetul 47: „adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale”. Stăpânul îi va da acelui rob responsabilități și stimă mai mare, pentru că a fost credincios în lucrurile ce i-au fost încredințate. Acest verdict este un ecou al cuvintelor lui Isus din Luca 16:10, unde spune că cel care vrea să primească responsabilități mai mari în Împărăție trebuie să fie credincios în lucrurile mici.

Isus îl descrie apoi pe robul cel rău, în versetele 48-51: „Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: ‚Stăpânul meu zăbovește să vină!’ Dacă va începe să îi bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. Aici, robul cel rău

are un dialog în mintea lui. El își zice că „stăpânul meu este plecat. Cine știe când va reveni? Cine știe dacă va mai reveni? Este vremea să mă distrez! Stăpânul a întârziat, așa că pot face ce vreau”.

Poți să nu te regăsești în totalitate în situația robului rău, dar majoritatea dintre noi avem slujbe și angajatori. Cum lucrezi când nimeni nu te vede? Te ții de muncă? Ești dedicat responsabilității care ți-a fost dată? Sau când nu este nimeni care să te supravegheze, te folosești de acea situație ca să faci ce vrei?

De ce schimbă purtarea noastră când nimeni nu ne vede? De ce au firmele butoane pe care muncitorii trebuie să apese în fiecare zi la începutul și la sfârșitul programului? De ce nu putem să ne așteptăm de la oameni să vină de la sine la lucru și să plece când trebuie? Din cauza păcatului. Din cauză că avem tendința de a ne purta într-un fel când suntem supravegheați și în alt fel când nu ne vede nimeni. Gândiți-vă la pilda fiului risipitor din Luca 15:11-32. Nu este interesant că fiul a luat moștenirea tatălui său și s-a dus într-o țară îndepărtată unde să o cheltuie? El a făcut acest lucru pentru că nimeni nu-l cunoștea în acea țară străină. Nimeni nu-l vedea. Putea fi liber de orice constrângere.

Robul cel rău nu este nici credincios, nici înțelept. El este ca nebunul din Psalmul 53:1, care spune în inima lui: „Nu este Dumnezeu”. Cea mai gravă și mai fatală amăgire de sine a celor răi este convingerea lor că Dumnezeu nu

îi va judeca. Biblia ne spune că Dumnezeu este îndelung răbdător. Motivul acestei bunătăți și îndurări răbdătoare este ca să ne dea timp să ne pocăim și să ne întoarcem la Hristos. Dar noi n-ar trebui niciodată să presupunem că răbdarea bună a lui Dumnezeu înseamnă că El nu ne va chema la judecată.

Mulți sunt ispitiți să gândească în felul acesta. În acest pasaj, Isus se adresează celor care presupun că Stăpânul nu se va întoarce niciodată. Ei cred că acest lucru le dă permisiunea să facă ce vor. Nicio supervizare. Nicio credincioșie. Nicio credință. Nicio înțelepciune.

Stăpânul robului va veni într-o zi când robul nu se va aștepta, într-un ceas pe care nu-l cunoaște. Iar stăpânul îi va spune robului credincios: „Te-am lăsat cu niște responsabilități. Te voi binecuvânta. Ți dau un statut mai înalt în împărăția mea și îți voi crește responsabilitățile”. Dar robul rău nu va avea parte decât de judecată și de separarea de casa stăpânului. Răspunsul robului rău va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Ai văzut vreodată pe cineva plângând și scrâșnindu-și dinții? Am cunoscut odată un om care a fost prins într-un păcat foarte grav. El a început atunci să plângă, să se vaite și să suspine. Nimic nu părea că-l poate liniști. Pe când începea să se oprească din plâns, el a spus: „Cum am putut să fac așa ceva? De ce?” Aceasta va fi scena aceluia care l-au ignorat pe stăpânul lor.

De aceea, întrebarea evidentă este aceasta: Ce vei face când Isus va veni? Te va găsi credincios? Nu ocazional sau superficial, ci constant? Hristos ne-a răscumărat pentru Sine și ne-a dat o lucrare de făcut, indiferent dacă Îl vedem fizic sau nu. Fie ca El să ne găsească slujind credincioși când va reveni!

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God, Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

Ce este vremea de pe urmă? Trăim oare acele vremuri?

Războaie, vești de războaie, foamete, cutremure și tulburări internaționale - Isus a spus că toate aceste lucruri aveau să fie semnele revenirii Sale. Totul sună de parcă Isus ar fi descris vremurile noastre, dar oare El prezicea evenimentele pe care le vedem noi azi la buletinele de știri din fiecare zi?

În această carte, Dr. R.C. Sproul analizează profețiile lui Isus având înaintea o întrebare controversată: Trăim în zilele de pe urmă? Răspunsul te poate surprinde.

Seria de cărți **Întrebări Cruciale**, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate de creștini și de necredincioșii curioși deopotrivă.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

BIBLIOTECA
LIGONIER